

Westergaard kunde ikke være med til disse Bestemmelser, men stillede særlige Ændringsforslag, der i Princippet gik ud paa, at Kravet om en Bygnings Bevarelse i hvert enkelt Tilfælde skulde rejses af deri interesserede Foreninger eller Nationalmuseets 2den Afdeling og indankes for et sagkyndigt Nævn („Det særlige Bygnings-syn“), som derefter skulde skønne, om der var nogen Grund til at bevare den paa-gældende Bygning. I saa Fald vilde Sagen være at fremme af Nævnet enten gennem Overenskomst eller — hvis en saadan ikke kunde opnaas — ved en Kendelse, hvori ogsaa Erstatningens Størrelse skulde fastsættes.

Med Hensyn til *Færdelsesretten* paa den udyrkede, for Græsvækst blottede Strandbred, indstillede A. C. Meyer, Koføed og Moltesen, at der ikke stilledes Ændringsforslag til Lovforslagets herhenhørende Bestemmelser (§§ 14, 15 og 16).

Westergaard og Wulff fremsatte Ændringsforslag, der i det væsentlige tilsigtede, at Kravet om Færdelsesretten paa en Strandbred skulde rejses i hvert særligt Tilfælde, enten af en Kommunalbestyrelse eller af en Forening. Andragende skulde indgives til Formanden for det paagældende Amts Fredningsmyndighed, bilagt med de nødvendige Oplysninger. For saa vidt Fredningsnævnet fandt Kravet berettiget og Overenskomst med paagældende Kyststræknings Ejer ikke kunde opnaas, vilde Sagen paa sædvanlig Maade være at afgøre ved Kendelse. — Med Hensyn til Erstatning foreslog Westergaard, at denne skulde udredes af den eller de Kommuner og Foreninger, som havde rejst Sagen; hvis Beløbet ikke inden en ved Kendelsen nærmere fastsat Frist var skaffet til Veje, betragtedes Sagen som bortfaldet. Wulff foreslog, at Staten skulde kunne deltage i Erstatningens Udredning, dersom Justitsministeriet — efter at Fredningsnævnet havde fremsendt Sagen — ønskede at fremme den og Rigsdagen var villig til at bevilge Beløbet paa Finansloven.

Med Hensyn til selve *Naturfredningen* foreslog hele Underudvalget en Del Ændringsforslag, der i det væsentlige gik ud paa følgende:

1) at der i Stedet for Fredningskommisærerne og de mange (ca. 100) Fredningskommissioner indførtes 22 Fredningsnævn, 1 for København og 1 for hver Amsraadskreds; hvert Fredningsnævn skulde tælle 3 Medlemmer;

2) at Overfredningskommissionen bortfaldt, og at der, hvis Ejeren af fredede Arealer ikke var tilfreds med det ham tilkendte Erstatningsbeløb, af Retten skulde kunne udnævnes kyndige og uvildige Mænd — i Overensstemmelse med de i Forordning af 23. April 1845 om Jords Afstaaelse til Kirkegaarde fastsatte Bestemmelser — til at fastsætte Erstatningens Størrelse;

3) at der af Undervisningsministeriet nedsættes et sagkyndigt Naturfredningsraad, af hvis 5 Medlemmer de 2 vælges efter Indstilling af Universitetets matematisk-naturvidenskabelige Fakultet og de 3 efter Indstilling af „Udvalget til Naturfredning“. Dette Naturfredningsraad skulde være *raadgivende* overfor Fredningsnævnene i Spørgsmaal om Fredning af naturskønne Steder og *afgørende* for alle Spørgsmaal om Naturfredning af videnskabelige Grunde (jfr. Litra 5);

4) at et Fredningsnævn skulde kunne udstede Forbud imod, at der i det fri opstilles Reklameskilte, Plakattavler o. lign., naar de efter Nævnets Skøn virker forstyrrende paa den landskabelige Skønhed;

5) at Justitsministeriet efter Indstilling af det under 3 nævnte Naturfredningsraad ved Kendelse skal kunne bestemme, at Foranstaltninger skal træffes til Fredning hele Landet over eller for større Dele af Landet af særlig sjældne Dyre- og Plantearter eller af saadanne Dyre- og Plantesamfund, som det baade er af historisk og naturvidenskabelig Interesse at bevare, eller af særlig mærkelige geologiske Dannelser;